

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

א) שבת עט. לקמן נ. פט.
ב) סוטה ז: ז"ב קע: קעא:
ג) שבת עט. ז"ב קעא:
ד) מסכת דרך ארץ פ"ו,
דף קעא: ט) ב"ב כ"א
טקף: למימש,

גלוין הש"ס

גמ' א' ב' הנישאת. כעין
זה גמ' דף כט ע"א:

מוסף רש"י

כי אתו עדים. שאלה
בטיעול. מאי הוי. מאחר
שכן עמין אין יודעין אם
ישת צמולה או אלמנה
נמלא דלין כלן קול כלל,
הנך שהדי שקרי צנחה.
ולא ראה יצאה בטיעול
(ושב"ס ב"ב צב.). רוב
הנשאת בתולה יש לה
קול. ממון שיש שמחה
בטיעול צמולה מכריס זה
בני אדם (שם). איתרע לה
רובא. דמולות נשואת.
דיונין יש להן קול מממש
כמו של אמו רוב, וינין
דאיכא למימר הכי יצאה
למימר הכי המולא מחבדי
עלוי הראיה (שם).

ג א מ"י פט"ו מהלכות
אבות הלכה כה סמג
עשין מה טו"ע אה"ע
סימן ז' סעיף טו:
ד ב מ"י פכ"ג מהלכות
מלוה הלכה טו טו סמג
עשין ד' טו"ע ח"מ סימן
נד סעיף ז:

תוספות ר"ד

וליהוש דלמא מפקא עדי
הינומא בהאי בי דינא
וגביא ומפקא כתובתה או
עדי הינומא בב"ד אחרינא
וגביא א"ר אבהו זאת
אומרת כותבין שובר פי'
ולא מצוי אידך למימר
א"א לשמור שוברי מפני
העכברים אלא או תקיע
לי שטרט או לא אית לך
כלום אלא פרוטי בעי'כ
הוא כותב לו שובר ודלא
כמ"ד בב"ב דאין כותבין
שובר והכי אסיקנא שם
בג"פ ודף קעא ע"ב דכותבין
שובר: ת"ר כ"צ מרקדין
לפני הכלה. ב"ש אומרים

וין הוא"י ואין לה קול איתרע לה רובא. תימה דמנן צפירקין (לקמן
כח). אלו נאמנים להעיד בגודלן מה שראו צקטנותן זכורני
בפלוגית שאלה בטיעול וראשה פרוע וקאמר בגמ' מ"ט כיון דרוב
נשים צמולות נישאות גילוי מילתא בעלמא הוא והשתא היכי מיירי אס
יש לה קול למה נר"ך שום עדות לרצ
ניזיל צתר רובא כדפריך הכא וחי אין
לה קול א"כ איתרע לה רובא וינטרך
שני עדים כשרים וכי תימא דכשמעיד
הוא שראה צקוטנו ואחר עמו חשבינן
קול הא פריך הכא סהדי שקרי ניהו
ויש לומר דרוב נשים צמולות נישאות
עדין מרוב נשים הנישאות צמולות יש
לה קול וכי אין לה קול לא יתרע כל כך
רוב צמולות נישאות שלא יועיל עדות
דראה צקוטנו ואחר עמו:
ו' י' י' י' ד' רמא מפקא ב'. ו' אפי'
ע"י עדי הינומא לא

היה לה לגבות עד שמתחיל לו הכתובה
כיון שיכול לצב לדי הפסד צמה
שנשארה כתובה תחת ידה ללא מיציעא
למ"ד דיכול לטעון אחר מעשה צ"ד
דמפסיד דלס לא יישה לה כתובה יהי'
נאמן לומר פרעתי אלא אפילו למ"ד
ללא מני טעין אחר מעשה בית דין
מפסיד צמה שהכתובה תחת ידה שאל
תמצענו פעם אחרת ולא יהיו לה
עדי הינומא יהא נאמן לומר פרעתי
מנה צמגו דחי צעי אמר אלמנה
נשאתין או אס יהא צמקוס שאין
מניינין אס יהא אשמו יהיה נאמן
לומר פרעתי הכל צמגו דחי צעי אמר
אין את אשתי והשתא שהכתובה צידה
תוציא מאתים וכיון שיכול לצב לדי
הפסד אין לו לפיכך: זאת אומרת
כותבין שובר. אע"ג דהכא לא אפשר
דאיכא למימש דלמא תשרוף כתובתה
צעדים והדרא וגביא צעדי הינומא
כדאמריין צמקוס ודלמא הדרא
ומפקא צעדי הינומא וגביא למ"ד
הטוען אחר מעשה בית דין לא אמר
כלום וע"כ וקוק הוא לשובר מ"מ דייק
שפיר דבעלמא נמי כותבין שובר דחי
אין כותבין בעלמא למה יפרע כאן
כיון שיכול לצב לדי הפסד צמה
שהכתובה צידה כדפירסנו:

כותבין שובר. אע"ג דצפיק גט

פשוט (ב"ב קע"ג: טס)
מפרש טעמא דמאן דאמר כותבין
שובר משום דעבד ליה לאיש מלוה ללא
דוקא ליה אלא הוא הדין בכל חוב
כמו כתובה דהכא ושטרי מקא דאמר
התם דכותבין שובר: מאי איבדה
איבדה באור. וא"ת א"כ אפי' צמקוס
שכותבין הוא ליה לאוקמי ומאי דוחקא
לאוקמי צמקוס שאין כותבין וכתיב לה
איכו ואור"ת דצמקוס שכותבין וגשרפה
איכא למימש שכתב לה כתובה אחרת

דאסור להשהותה צלא כתובה מיהו הוא מני לאוקומה צמקוס שכותבין
וגשרפה אחר הגירושין דליכא למימש שמה כתב לה אחרת אלא שגראה
לו דוחק: ו' י' איבדה למה י'. אף על גב דלכאורה היינו פירכא
קמיתא דפריך היינו גשרפה יש ליישב דהכי קאמר ותו אפילו אס
נאמר דגשרפה הוי פירושא דגאצרה מכל מקום תקשי איצדה
למה לי: איתנוסי הוא דאיתנוסו. נראה דמיירי כגון דאיכא
מגו דחי צעיא אמרה אין צידי כלום דחי לאו הכי אמאי מהיימנא
ואס תאמר צמולוק קליות דאמר לקמן ארמלתא לית לה כסני אמאי לא חיישינן דלמא תפסה כו' כדאמר הכא ואומר רבינו תם
דדוקא צדכר שיש טורח כגון תצית דהכא יכולה לומר דאיתנוסו אצל קליות ושאר דברים שהן קלים לעשות לא:

והואיל ואין לה קול. שאין מעיד עליה שיתמה בטיעול: כי אסו
עדים מאי הוי. כיון דמזקה דיש לה קול הרבה היו יודעין: דלמא
מפקא עדים. עדי הינומא: כותבין שובר. שכשפרע לה כתובתה
תכתוב לו שקבלה כתובתה ויהיה צידו לזכות: זאס אומרת. ודלא
כמאן דאמר אין כותבין צבצב צמראדי:

רצ פפא אחר. לעולם אין כותבין
דנמלא זה נר"ך לשמור שובר מן
העכברים ומי שיש לו שטר על חברו
או יציא השטר ויחזירו או לא יעול
כלום ומתני' צמקוס שאין כותבין
כתובה אלא סומכין על תנאי בית
דין שתקנו לצמולה מאתים ולא למנה
מנה דליכא למימש דלמא הדרה
ומפקא לה: דמסני לה. לרבי אבהו
ולדרצ פפא: העמינה כותבסה. והיא
תוצעת מאתים והוא אומר אלמנה
נשאתין: רקדו לפניה. אס יש עדים
שרקדו לפניה ציוס נישואיה: כוס של
צשורה. המצטר עליה סימני צמולות
ולקמן מפרש מאי היא: אלא. הכי
קאמר כל איצדה כמי שהטמינה צפנינו
דמי ולא גביא והכי קתני איצדה
כתובתה הטמינה כתובתה נשרפה
פירושה אמרה אצד שטר כתובתה
הרי היא כמי שהטמינה כתובתה
צפנינו כדי להוציא ולגבות פעם שניה
ואינה גובה כלום א"כ תציא השטר
ואס אמרה נשרפה ויש עדים שנשרפה
דהשתא ליכא למימש למידי תציא עדים
שרקדו לפניה שזה סימן לצמולה
ותגבה מאתים: מאן דמסני לה.
לרבי אבהו ורצ פפא אצרייתא:
כל שכן אמתניסין. דכיון דאצרייתא
דקתני צדיא איצדה כתובתה גביא
ועלה קאמר רצ פפא ללא גביא
ומתוך לה דחדא קתני איצדה כתובת'
הרי היא כמי שהטמינה וכשנשרפה
הוא דקא גביא ולעולם אין כותבין
שובר כל שכן דאמתני' איכא למימני
פלוגתא דרצ פפא דר' אבהו למימר
דצמקוס שאין כותבין כתובה עסקי'
ומאן דמסני. פלוגתא דרצ פפא ודר'
אבהו אמתני': אצל אצרייתא לא.
מתני ליה דודאי שמעינן מינה דכותבין
שובר דהא צמקוס שכותבין כתובה
עסקינן: כי קושין. דקתני איצדה
כתובתה ולא ניחא לשנויי סיניא
דחיקא למימר איצדה כתובת' כהטמינה
כתובתה קאמר: כיון דלא אפשר.
כגון צמקוס שאין כותבין כתובה
וגובות על פי עדים ויש למוש לשמא
תלך לצ"ד אחר ותציא עדים אחרים
ותגבה פעם שניה ודחי כתבין שובר:
ראויס היסה זו לאכול צטרומה. אי
ישאת לכהן דצמולה שלמה נמצאת
ולא בעולה שתפסל לכהן מחמת זנות:

מסקין לה רצ פפא. ומה זו עדות ללא נישאת אלמנה: אטו. אי נישאת
כשהיא אלמנה לכהן הדיוט מי לא אכלה צטרומה: זו ראשית. בעילתה
ראשית: וימנין דפפסה מאתים. צלא צית דין וכי צענין לאפוקי
מינה משום דאין עדים שהעבירו לפניה אמרה איתנוסי הוא דאיתנוסו
שיכורים היו מאונס יין המשתה הלכך השתא אסו עדים שהעבירו
לפניה פתוחה ותו ליכא) מידי: כיצד מרקדים. מה אומרים לפניה:
כמות

כלה